

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt VII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2017 r. Sąd Okręgowy w G., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację M. G. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 kwietnia 2017 r., którym – po ponownym rozpoznaniu sprawy – oddalono jego odwołane od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 22 października 2014 r. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji, nie znajdując podstaw do kwestionowania rzetelności i prawidłowości opinii biegłych, uznawszy je za oparte na starannej ocenie dokumentacji oraz wynikach badań przedmiotowych. Wobec tych ustaleń oddalił zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia

30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1376).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia tego przepisu przez zastosowanie do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego w wyniku naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów i wniosków apelacji, naruszenie art. 217 § 1 i 3 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza na okoliczność, czy ubezpieczony został prawidłowo dopuszczony do pracy na stanowisku operatora oraz naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. „przez dowolną, gdyż sprzeczną z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki ocenę materiału dowodowego a w szczególności dowodów z opinii biegłych lekarzy przez uznanie, że brak było związku przyczynowego między wykonywaniem przez ubezpieczonego pracy polegającej na podnoszeniu i obracaniu skrzydła drzwi a doznany przez niego urazem w postaci zwichnięcia barku”, a także art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej i faktycznej orzeczenia.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, wskazując, że zaskarżony wyrok w sposób rażący i oczywisty uchybia standardom orzekania. Sąd odwoławczy - nie dostrzegając oczywistej sprzeczności między opiniami biegłych lekarzy specjalistów ortopedy i medycyny pracy - nie rozpoznał żadnego z zarzutów apelacji, oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego i nie zajął merytorycznego stanowiska wobec zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, poza ogólnikową aprobatą dla konkluzji opinii biegłych lekarzy, nie zawiera rzeczowej argumentacji, pozwalającej na poznanie motywów oddalenia apelacji, co sprawia, że wyrok ten nie poddaje się kontroli kasacyjnej i uzasadnia zarzut rażącego a przez to oczywistego, naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia, o oddalenie. W obu wypadkach o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania z tytułu zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania oczywistości naruszenia prawa, widocznego *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wykraczania jednak poza obszar związania Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami i zakazu konfrontowania oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W związku z tym z argumentacji wniosku należy wyłączyć zarzuty opisane w uzasadnieniu skargi jako naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., tj. dotyczących błędu w ustaleniach dokonanych na podstawie opinii biegłych.

W sporze o zaistnienie przyczyny zewnętrznej zdarzenia z dnia 10 października 2013 r. niepodważalne jest ustalenie, że kolejne nawykowe zwichnięcie stawu barkowego nie było normalnym następstwem pracy wykonywanej przez ubezpieczonego tym w dniu, a w szczególności czynności polegającej na podniesieniu i obróceniu wraz z drugim pracownikiem drzwi o wadze 17,7 kg.

Skoro ta właśnie ocena leżała u podstaw zaskarżonego orzeczenia, należało stwierdzić, że skarżący nie wykazał, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne jako ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i z tych przyczyn nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08, niepublikowane).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.